

Природо, тукъ прѣчистий ангелъ ти създаде,
 Отъ тебъ лелѣянъ въ леки блѣнове;
 Заспи ли тя, гжрди ѝ млади
 Изпълвашъ ти съсъ жизненъ жаръ;
 И отъ свещения си станъ извади
 Небесний дивенъ даръ.

А ти! Защо се тука ти намѣри?
 О, какъ съмъ трогнатъ азъ отъ глѣбини!
 Що търся тукъ? Сърдце ми що трепери?
 Триклетий Фаусте, ти какъ се измѣни!

Отъ нѣкаква магия ли се тукъ обвивамъ?
 Грждѣта ми за наслади салъ горя —
 А ей въ мечти любовни се разливамъ!
 На всѣки лѣхъ дали не сме игра?

И ако влѣзне тя въвъ тоя мигъ —
 Какъ тежко билъ би твоятъ грѣхъ наказанъ!
 Катъ червей — а до днесъ злодѣй великъ —
 Подъ нейнитѣ крака би легналъ смазанъ.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Я бързай! ето я отдолу, идѣ.

ФАУСТЪ.

Вънъ! Вънъ! Око ми нивга нѣма да я види!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Донесохъ тая тежичка кутия —
 Отъ други взехъ я домъ — отъ по-богатъ.
 Въ това долапче салъ тури я.
 Кълнѣж ти се, зави ще ѝ се святъ.